

AGATHA CHRISTIE

Πέντε μικρά γουρουνάκια

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FIVE LITTLE PIGS
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πέντε μικρά γουρουνάκια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Agatha Christie Limited, 1942. All rights reserved.
The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT
and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie
Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2018, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2807-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2808-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Πέντε μικρά γουρουνάκια

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Στον Στίβεν Γκλάνβιλ

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου.....	13
Εισαγωγή: Κάρλα Λεμαρσάν	17
Μέρος Πρώτο	
1. Συνήγορος υπεράσπισης.....	29
2. Δημόσιος κατήγορος.....	40
3. Ο νεαρός δικηγόρος.....	48
4. Ο ηλικιωμένος δικηγόρος.....	54
5. Ο αστυνομικός διευθυντής.....	61
6. Αυτό το γουρουνάκι πήγε στην αγορά.....	81
7. Αυτό το γουρουνάκι στο σπίτι κλείστηκε καλά.....	96
8. Αυτό το γουρουνάκι έφαγε ψιτό.....	129
9. Αυτό το γουρουνάκι δεν έφαγε μπουκιά.....	143
10. Αυτό το γουρουνάκι φώναζε δυνατά.....	160

Μέρος Δεύτερο

Η αφήγηση του Φίλιπ Μπλέικ	177
Η αφήγηση του Μέρεντιθ Μπλέικ	198
Η αφήγηση της λαίδης Ντίτισαμ	211
Η αφήγηση της Σεσίλια Ουίλιαμς	222
Η αφήγηση της Άντζελα Γουόρεν	233

Μέρος Τρίτο

1. Συμπεράσματα	241
2. Ο Πουαρό θέτει πέντε ερωτήματα	246
3. Αναδόμηση	255
4. Αλήθεια	272
5. Απόηχος	281

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Τα Πέντε μικρά γουρουνάκια εκδόθηκαν πρώτη φορά στην Αμερική το 1942 με τον τίτλο Murder in Retrospect. Είναι ένα από τα έργα της Κρίστι που πρωτοτυπεί περισσότερο σε σχέση με το κλασικό αστυνομικό μυθιστόρημα, καθώς αποτελεί κυρίως μια σπουδή στη μνήμη και στις διαφορετικές οπτικές γωνίες: Ο Πουαρό δεν εξιχνιάζει το έγκλημα με βάση στοιχεία, το ανασυνθέτει με βάση τις μαρτυρίες, μελετώντας κάθε λέξη και διαβάζοντας πίσω από αυτήν.

Το σπίτι όπου διαπράττεται το έγκλημα βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο Γκρίνγουεϊ Εστέιτ, το σπίτι της Άγκαθα Κρίστι και του δεύτερου συζύγου της από το 1938 και μετά, που ανήκε στην οικογένεια ως το 2004 και σήμερα είναι διατηρητέο κτίριο, ανοιχτό στο κοινό. Καθώς οι κινήσεις του θύματος έχουν ζωτική σημασία για την εξέλιξη της πλοκής, πολλά σημεία του σπιτιού περιγράφονται πιστά και λεπτομερώς.

Τα Πέντε μικρά γουρουνάκια διασκευάστηκαν από την ίδια την Κρίστι για το θέατρο το 1960. Η συγγραφέας άλλαξε τον τίτλο σε Go Back for Murder και, κυρίως, έβγαλε από την ιστορία τον Ηρακλή Πουαρό, αντικαθιστώντας τον με έναν νεαρό δικηγόρο.

Το βιβλίο μεταφέρθηκε στην τηλεόραση το 2003, στη σειρά του ITV Agatha Christie's Poirot, στην οποία πρωταγωνιστούσε ο Ντέιβιντ Σουσί ως Πουαρό. Μεταφέρθηκε επίσης στη γαλλική τηλεόραση, διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο από το BBC 4 και έγινε graphic novel το 2010.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος ιδιωτικός ντετέκτιβ. Ο Πουαρό επιχειρεί να προσεγγίσει μια υπόθεση κλειστή εδώ και δεκαέξι χρόνια, με αρκετούς από τους βασικούς πρωταγωνιστές της είτε να έχουν φύγει πλέον από τη ζωή είτε απρόθυμους να σκαλίσουν τα επώδυνα τραύματα που τους κληροδότησε εκείνη η φοβερή οικογενειακή τραγωδία. Ακλόνητα πιστός στη δύναμη της λογικής και της μεθόδου, ο Πουαρό αρχίζει μια μοναδική αναδόμηση, καλώντας τους πέντε μάρτυρες να ταξιδέψουν στο παρελθόν και να τον βοηθήσουν να φτάσει στην αλήθεια.

Άμις Κρέιλ

Ιδιοφυής ζωγράφος, βρέθηκε δηλητηριασμένος στον κήπο του σπιτιού του. Το διάστημα εκείνο κόντευε να ολοκληρώσει έναν πίνακα τον οποίο θεωρούσε ότι καλύτερο είχε φιλοτεχνήσει, έχοντας ως μοντέλο τη νεαρή ερωμένη του Έλσα Γκριφ. Λίγες ημέρες νωρίτερα, είχε ανακοινώσει στην εμβρόντητη σύζυγό του ότι σκόπευε να την εγκαταλείψει για χάρη της νεαρής καλλονής. Ο ίδιος έμοιαζε να μην αντιλαμβάνεται την τεράστια πίεση που ασκούσε τόσο στη σύζυγο όσο και στην ερωμένη του, υποχρεώνοντάς τες να συγκατοικούν ενόσω ολοκλήρωνε τον πίνακα.

Κάρολαϊν Κρέιλ

Σύζυγος του Άμιας, με τον οποίο γνωρίζονταν από τα παιδικά τους χρόνια. Ακλόνητα πιστή στον σύζυγό της, έδινε μάχη επί χρόνια να υπομείνει τους κλυδωνισμούς που προκαλούσαν στον γάμο τους τα διαρκή φλερτ του Άμιας με διάφορες γυναίκες. Η σχέση του με την Έλσα Γκριφ φαίνεται πως αποτέλεσε τη σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Πολύ σύντομα μετά τη δολοφονία του Κρέιλ οι υποψίες έπεσαν πάνω στην Κάρολαϊν, η οποία καταδικάστηκε, έχοντας προβάλει μηδενική αντίσταση, και έναν χρόνο μετά την κάθειρξή της πέθανε στη φυλακή.

Κάρλα Λεμαρσάν

Κόρη του Άμιας και της Κάρολαϊν Κρέιλ, στάλθηκε να ζήσει με τους θείους της στον Καναδά, στον απόηχο της οικογενειακής τραγωδίας. Μεγάλωσε ανυποψίαστη, όμως με την ενηλικίωσή της οι θείοι της, θέλοντας και μη, της αποκάλυψαν τι είχε συμβεί. Παράλληλα, της παρέδωσαν μια επιστολή της νεκρής, πλέον, μητέρας της, στην οποία δήλωνε αθώα. Η επιστολή αυτή ωθεί την Κάρλα να στραφεί στον Πουαρό, ζητώντας του να αναψηλαφήσει την υπόθεση και να εξακριβώσει την αλήθεια, όποια κι αν είναι αυτή.

Έλσα Γκριφ, νυν λαίδη Ντίτσιαμ

Ερωμένη του Άμιας Κρέιλ και μοντέλο για τον πίνακα που φιλοτεχνούσε την εποχή του θανάτου του. Νεότατη την εποχή της τραγωδίας, δε θέλησε να κρύψει τη σχέση της με τον Κρέιλ, δυναμιτίζοντας την ήδη τεταμένη ατμόσφαιρα στο σπίτι. Χρόνια μετά, δε διατηρεί την παραμικρή αμφιβολία πως η Κάρολαϊν Κρέιλ προτίμησε να γίνει δολοφόνος από το να αποδεχτεί πως ο σύζυγός της αγαπούσε μια άλλη γυναίκα, με την οποία σχεδίαζε μια νέα αρχή.

Φίλιπ Μπλέικ

Παιδικός και στενότερος φίλος του Άμιας Κρέιλ, χρηματιστής στο επάγγελμα. Φιλοξενούνταν στο σπίτι των Κρέιλ όταν συνέβη η τρα-

γωδία. Οι σχέσεις του με την Κάρολαϊν ήταν ήδη τεταμένες. Πεισμένος για την ενοχή της, μετατρέπεται σε βασικό κατηγορό της και η μαρτυρία του απλά επισφραγίζει την καταδίκη της. Δεκαέξι χρόνια μετά, παραμένει απόλυτα βέβαιος πως η Κάρολαϊν δηλητηρίασε τον σύζυγό της, προτιμώντας να τον σκοτώσει παρά να τον αφήσει να φύγει με την ερωμένη του.

Μέρεντιθ Μπλέικ

Αδελφός του Φίλιπ, οικογενειακός φίλος των Κρέιλ και ερασιτέχνης βοτανολόγος την εποχή της τραγωδίας. Ήταν εκείνος που απέσταξε το κώνειο που χρησιμοποιήθηκε στη δολοφονία του Κρέιλ. Πλατωνικά ερωτευμένος με την Κάρολαϊν, επιχειρήσε να τη στηρίξει το διάστημα εκείνης της αδιέξοδης συμβίωσης με την Έλσα Γκριρ, όμως γνώριζε και γνωρίζει πως κανείς άλλος δε θα μπορούσε να είχε πάρει το δηλητήριο από το εργαστήριό του, εκτός από την Κάρολαϊν. Παρότι της αναγνωρίζει πλήθος ελαφρυντικών, δε διατηρεί καμία αμφιβολία για την ενοχή της.

Σεσίλια Ουίλιαμς

Συνταξιούχος γκουβερνάντα, εργαζόταν στο σπίτι των Κρέιλ την εποχή της τραγωδίας. Αγαπούσε την Κάρολαϊν Κρέιλ, τη θαύμαζε για την αξιοπρεπή στάση και τη δύναμη που επεδείκνυε, και αγανακτούσε με τον Άμιας, τον οποίο θεωρούσε αποκλειστικά υπεύθυνο για τις διαρκείς εντάσεις που χαρακτήριζαν τον γάμο των Κρέιλ. Συνόδευε την Κάρολαϊν όταν βρήκαν νεκρό τον Άμιας και, παρότι της ήταν –και εξακολουθεί να της είναι– αφοσιωμένη, δεν αμφιβάλει πως η Κάρολαϊν, έχοντας εξωθηθεί πέρα από κάθε όριο αντοχής, διέπραξε το έγκλημα.

Άντζελα Γουόρεν

Ετεροθαλής αδελφή της Κάρολαϊν Κρέιλ, έμενε μαζί τους μετά τον θάνατο των γονιών της. Έφηβη μαθήτρια την εποχή της τραγωδίας, ακολούθησε παρόμοια διαδρομή με την Κάρλα Λεμαρσάν,

καθώς και εκείνη απομακρύνθηκε από το σπίτι και στάλθηκε οικότροφη στο εξωτερικό. Πλέον, αναγνωρισμένη αρχαιολόγος και εξερευνήτρια, είναι η μόνη από τους πέντε μάρτυρες εκείνης της τραγωδίας που δηλώνει απολύτως πεπεισμένη για την αθωότητα της Κάρολαϊν Κρέιλ, όμως, πέρα από τη λατρεία της για τη νεκρή αδελφή της, δεν έχει κάποιο από στοιχείο να παρουσιάσει.

Εισαγωγή

Κάρλα Λεμαρσάν

Ο Ηρακλής Πουαρό κοίταξε με ενδιαφέρον και επιδοκιμασία τη νεαρή γυναίκα που έφτανε συνοδευόμενη εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα.

Η επιστολή την οποία του είχε αποστείλει δεν περιελάμβανε τίποτα το ιδιαίτερο. Ήταν ένα απλό αίτημα για συνάντηση, χωρίς τον παραμικρό υπαινιγμό για το τι κρυβόταν πίσω από το αίτημα αυτό. Ήταν σύντομη και γραμμένη σε ύφος λιτό. Μόνο η σταθερότητα του γραφικού χαρακτήρα τού είχε επιτρέψει να συμπεράνει ότι η Κάρλα Λεμαρσάν ήταν μια νεαρή γυναίκα.

Τώρα, εμφανίστηκε αυτοπροσώπως... μια ψηλή, λεπτή γυναίκα, περίπου είκοσι ετών· το είδος της νεαρής γυναίκας που κάποιος θα γυρνούσε οπωσδήποτε να κοιτάξει δεύτερη φορά. Τα ρούχα της ήταν καλά, ένα ακριβό, καλοραμμένο ταγέρ και μία πολυτελής γούνα. Το κεφάλι της έστεκε όμορφα, πλαισιωμένο από τους στητούς ώμους της, είχε τετράγωνο μέτωπο, μια ευαίσθητα σμιλεμένη μύτη και αποφασιστικό πιγούνι. Ανάδινε μια έντονη αύρα ζωντάνιας. Και ήταν εκείνη η ζωντάνια, περισσότερο από την ομορφιά της, που κυριαρχούσε στην εντύπωση που έδινε.

Πριν από την είσοδό της στην αίθουσα ο Ηρακλής Πουαρό αισθανόταν ηλικιωμένος, όμως τώρα... τώρα αισθανόταν αναζωογονημένος... ζωντανός... ζωηρός!

Όπως την πλησίαζε προκειμένου να τη χαιρετήσει, αντιλαμβανόταν ότι τα σκούρα γκριζα μάτια της τον παρατηρούσαν με προσοχή. Η νεαρή γυναίκα καθόλου δεν επιχειρούσε να κρύψει εκείνον τον έλεγχο.

Κάθισε, αποδεχόμενη το τσιγάρο που της πρόσφερε. Αφού άναψε το τσιγάρο, παρέμεινε για μερικές στιγμές καπνίζοντάς το, εξακολουθώντας να τον παρατηρεί με εκείνο το καθαρό, σκεπτικό βλέμμα.

«Ναι, είναι ένα ζήτημα για το οποίο πρέπει να αποφασίσετε, έτσι δεν είναι;» είπε ο Πουαρό διακριτικά.

Εκείνη έδειξε να αιφνιδιάζεται. «Συγγνώμη, δε σας εννόησα».

Η φωνή της ήταν γοητευτική, με μια ελαφριά, ευχάριστη βραχνάδα.

«Προσπαθείτε να καταλήξετε, αν δεν κάνω λάθος, αν είμαι απλά ένας τσαρλατάνος ή ο άνθρωπος που χρειάζεστε...»

Η νεαρή γυναίκα χαμογέλασε.

«Κοιτάξετε, ναι... κάτι τέτοιο», είπε. «Βλέπετε, κύριε Πουαρό, δεν... δεν είστε ακριβώς όπως σας είχα φανταστεί».

«Και, επίσης, είμαι ηλικιωμένος, σωστά; Περισσότερο ηλικιωμένος απ' όσο είχατε υποθέσει;»

«Ναι, είναι κι αυτό». Κόμπιασε. «Σας μιλώ ειλικρινά, βλέπετε. Θέλω... θέλω να έχω... τον καλύτερο».

«Μπορείτε να αισθάνεστε σίγουρη», είπε ο Ηρακλής Πουαρό, «ότι είμαι ο καλύτερος!»

«Δεν είστε μετριόφρων... Σε κάθε περίπτωση, τείνω στο να δεχτώ τον λόγο σας», είπε η Κάρλα.

«Δεν εξαρτάται κανείς αποκλειστικά, ξέρετε, από τη χρήση των μυών. Δεν έχω ανάγκη να σκύψω και να μετρήσω τα αποτυπώματα των υποδημάτων, να μαζέψω τις γόπες των τσιγάρων και να εξετάσω τα τσακισμένα αγριόχορτα. Μου αρκεί να καθίσω στην καρέκλα μου και να σκεφτώ. Αυτό», είπε, χτυπώντας ελαφρά με τον δείκτη το κεφάλι του, που το σχήμα του θύμιζε αυγό, «αυτό είναι που λειτουργεί!»

«Το ξέρω», απάντησε η Κάρλα Λεμαρσάν. «Αυτός είναι και ο λόγος που στράφηκα σε εσάς. Θέλω, βλέπετε, να κάνετε κάτι απίθανο!»

«Η συνέχεια», σχολίασε ο Ηρακλής Πουαρό, «προμηνύεται ενδιαφέρουσα!»

Την κοίταξε ενθαρρυντικά.

Η Κάρλα Λεμαρσάν πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Το όνομά μου», είπε η νεαρή γυναίκα, «δεν είναι Κάρλα. Είναι Κάρολαϊν. Όπως έλεγαν και τη μητέρα μου. Μου έδωσαν το όνομά της». Έκανε μια παύση. «Και, παρότι μια ζωή χρησιμοποιούσα το επίθετο Λεμαρσάν –σχεδόν από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου–, δεν είναι αυτό το πραγματικό μου επίθετο. Το πραγματικό επίθετό μου είναι Κρέιλ».

Το μέτωπο του Ηρακλή Πουαρό ζάρωσε για μια στιγμή στο άκουσμα εκείνων των λόγων. «Κρέιλ... κάτι μου θυμίζει...» μурμουρίσε.

«Ο πατέρας μου ήταν ζωγράφος...» είπε η νεαρή γυναίκα. «Ένας μάλλον ονομαστός ζωγράφος. Ορισμένοι άνθρωποι θεωρούν πως ήταν ένας σπουδαίος ζωγράφος. Προσωπικά, αυτό πιστεύω».

«Ο Άμιαν Κρέιλ;» είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Ναι». Έκανε μια παύση. «Και η μητέρα μου, η Κάρολαϊν Κρέιλ, δικάστηκε κατηγορούμενη για τον φόνο του!»

«Αχά», έκανε ο Ηρακλής Πουαρό. «Τώρα θυμάμαι... αν και όχι πολύ συγκεκριμένα. Βρισκόμουν στο εξωτερικό την περίοδο εκείνη. Έχει περάσει καιρός από τότε».

«Δεκαέξι χρόνια», είπε η νεαρή γυναίκα.

Στο μεταξύ, το πρόσωπό της είχε πανιάσει και τα μάτια της έμοιαζαν με δυο φωτιές που έκαιγαν.

«Καταλαβαίνετε;» είπε. «Δικάστηκε και καταδικάστηκε... Δεν απαχονίστηκε, επειδή έκριναν πως συνέτρεχαν κάποια ελαφρυντικά... έτσι η ποινή μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη. Όμως η μητέρα μου πέθανε μόλις έναν χρόνο μετά τη δίκη. Καταλαβαίνετε; Τα πάντα κρίθηκαν... έκλεισαν... τελείωσαν...»

«Οπότε;» ρώτησε ο Πουαρό ήρεμα.

Η νεαρή γυναίκα, που ονομαζόταν Κάρλα Λεμαρσάν, ένωσε τις παλάμες της. Μίλησε αργά και κομπιαστά, αλλά με μια παράξενη, έντονη έμφαση.

«Πρέπει να καταλάβετε ακριβώς», είπε, «πώς εμπλέκομαι σε αυτή την ιστορία. Ήμουν πέντε χρονών την εποχή που... συνέβη αυτό. Πολύ μικρή για να έχω οποιαδήποτε σαφή εικόνα. Θυμάμαι τη μητέρα μου και τον πατέρα μου, βεβαίως, και θυμάμαι επίσης πως χρειάστηκε να φύγω από το σπίτι ξαφνικά... Με πήγαν στην επαρχία. Θυμάμαι τα γουρούνια και μια καλοσυνάτη παχουλή γυναίκα ενός αγρότη... ήταν όλοι τους πολύ καλοί... και θυμάμαι, χαρακτηριστικά, τον περιέργο τρόπο που συνήθιζαν να με κοιτάζουν... όλοι... κάπως κλεφτά. Καταλάβαινα, φυσικά, τα παιδιά καταλαβαίνουν πως κάτι δεν πηγαίνει καλά... όμως δεν ήξερα τι.

»Υστερα βρέθηκα σε ένα πλοίο... ήταν πολύ συναρπαστικό... και το πλοίο ταξίδευε μέρες ολόκληρες, και τελικά βρέθηκα στον Καναδά, κι εκεί με περίμενε ο θείος Σάιμον και έζησα στο Μόντρεαλ μαζί του και με τη θεία Λουίζ, και, όποτε ρωτούσα για τη μαμά και τον μπαμπά, μου έλεγαν πως σύντομα θα έρχονταν κι αυτοί. Έπειτα... έπειτα νομίζω πως το ξέχασα, μόνο που κατά βάθος ήξερα ότι ήταν νεκροί, χωρίς να θυμάμαι να μου το λέει ανοιχτά κάποιος. Κι αυτό γιατί, στο μεταξύ, βλέπετε, είχα πάψει να τους σκέφτομαι. Ήμουν πολύ ευτυχισμένη, ξέρετε. Ο θείος Σάιμον και η θεία Λουίζ μου φέρνονταν με αγάπη. Πήγαινα σχολείο, είχα πολλούς φίλους και ξέχασα τελείως πως κάποτε το επίθετό μου ήταν άλλο και όχι Λεμαρσάν. Η θεία Λουίζ, βλέπετε, μου είπε πως έτσι με έλεγαν στον Καναδά, και τον καιρό εκείνο μου είχε φανεί πολύ λογικό... ήταν απλά το καναδικό επίθετό μου... όμως, όπως σας προανέφερα, τελικά ξέχασα πως κάποτε είχα ένα άλλο όνομα».

Σήκωσε απότομα το πιγούνι της με περηφάνια.

«Κοιτάξτε με», είπε. «Αν με συναντούσατε τυχαία στον δρόμο, θα λέγατε *Να μια κοπέλα που δεν έχει καμία έγνοια στο μυαλό της*, έτσι δεν είναι; Διαθέτω μια κάποια οικονομική άνεση, χαίρω

άκρας υγείας, εμφανισιακά είμαι υποφερτή, μπορώ να χαρώ τη ζωή. Στα είκοσι χρόνια μου δεν υπήρχε συνομήλική μου με την οποία θα ήθελα να ανταλλάξουμε θέσεις.

»Ήδη όμως, ξέρετε, είχα αρχίσει να κάνω ερωτήσεις. Για τους γονείς μου, τη μητέρα μου και τον πατέρα μου. Ποιοι ήταν, με τι ασχολούνταν... Αναπόφευκτα, κάποια στιγμή θα ανακάλυπτα τι είχε συμβεί...

»Τελικά, αποφάσισαν να μου πουν την αλήθεια. Όταν έκλεισα τα είκοσι ένα μου χρόνια. Αναγκαστικά μου την είπαν τότε, γιατί κληρονόμησα την περιουσία των δικών μου. Κι ύστερα, βλέπετε, ήταν και το γράμμα το γράμμα που μου άφησε η μητέρα μου, όταν πέθανε».

Η έκφρασή της άλλαξε, θάμπωσε. Τα μάτια της δεν ήταν πια δυο πυρωμένα σημεία, ήταν σκοτεινοί, θολοί πόλοι.

«Τότε ήταν που έμαθα την αλήθεια», συνέχισε. «Ότι η μητέρα μου είχε καταδικαστεί για φόνο. Ήταν... κάτι φοβερό».

Ακολούθησε παύση.

«Είναι και κάτι άλλο που πρέπει να σας πω. Ήμουν ήδη αρραβωνιασμένη. Οι θείοι μου επέμεναν πως έπρεπε να περιμένουμε... πως δε γινόταν να παντρευτούμε προτού κλείσω τα είκοσι ένα. Όταν έμαθα την αλήθεια, κατάλαβα γιατί».

Ο Πουαρό ανακάθισε και πήρε πρώτη φορά τον λόγο.

«Και ποια ήταν η αντίδραση του αρραβωνιαστικού σας;» ρώτησε.

«Του Τζον; Ο Τζον αδιαφορούσε. Έλεγε πως αυτό δεν είχε καμία σημασία... όχι για εκείνον. Αυτός κι εγώ ήμασταν ο Τζον και η Κάρλα... και το παρελθόν δεν τον αφορούσε».

Έγειρε προς τα εμπρός.

«Παραμένουμε αρραβωνιασμένοι. Όμως, ό,τι και να λέμε, ξέρετε, έχει σημασία. Έχει σημασία για μένα. Αλλά έχει σημασία και για τον Τζον... Δεν είναι το παρελθόν αυτό που μας απασχολεί... είναι το μέλλον». Έσφιξε γροθιές τις παλάμες της. «Θέλουμε να κάνουμε παιδιά, βλέπετε. Και οι δυο μας θέλουμε να κάνουμε παι-

διά. Και δε θέλουμε να βλέπουμε τα παιδιά μας να μεγαλώνουν και να φοβούνται».

«Δεν αντιλαμβάνεστε πως όποιος κι αν ανέτρεχε στο παρελθόν του θα εντόπιζε προγόνους που είχαν υποκύψει στη βία και στο κακό;» είπε ο Πουαρό.

«Δε με καταλαβαίνετε. Είναι κι αυτό, βέβαια. Όμως, να, συνήθως ο άνθρωπος δεν τα ξέρει αυτά τα πράγματα. Εμείς τα ξέρουμε. Είναι κάτι πολύ κοντινό μας. Και... κάποιες φορές... έχω πετύχει τον Τζον να με κοιτάζει... κάπως. Μια γρήγορη ματιά... φευγαλέα. Φαντάζεστε να παντρευόμασταν και κάποια στιγμή να μαλώναμε... και να τον έβλεπα να με κοιτάζει και να... να αναρωτιέται;»

«Πώς έχασε τη ζωή του ο πατέρας σας;» ρώτησε ο Ηρακλής Πουαρό.

Η φωνή της Κάρλα ακούστηκε καθαρή και σταθερή.

«Δηλητηριάστηκε».

«Μάλιστα», είπε ο Πουαρό.

Ακολούθησε σιωπή.

Ύστερα, η νεαρή γυναίκα μίλησε με ψύχραιμη, στρωτή φωνή.

«Δόξα τω Θεώ, είστε φρόνιμος άνθρωπος. Αντιλαμβάνεστε ότι έχει σημασία... και, κυρίως, τι ενέχει μια τέτοια πράξη. Δεν προσπαθείτε να το προσπεράσετε ούτε καταφεύγετε σε παρήγορες κενολογίες».

«Καταλαβαίνω άριστα», είπε ο Πουαρό. «Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι τι ακριβώς θέλετε από εμένα».

«Θέλω να παντρευτώ τον Τζον!» απάντησε απλά η Κάρλα Λεμαρσάν. «Και σκοπεύω να τον παντρευτώ! Και θέλω να αποκτήσω τουλάχιστον δύο κοριτσάκια και δύο αγοράκια. Κι εσείς θα μου δώσετε τη δυνατότητα να γίνουν όλα αυτά πραγματικότητα!»

«Θέλετε να πείτε... μου ζητάτε να μιλήσω στον αρραβωνιαστικό σας; Α, όχι, είναι παντελώς βλακώδες αυτό που λέω! Κάτι άλλο προτείνετε, κάτι ολότελα διαφορετικό. Πείτε μου, τι έχετε κατά νου;»

«Ακούστε, κύριε Πουαρό. Καταλάβετε ένα πράγμα... και κα-

ταλάβετε το καλά. Σας προσλαμβάνω προκειμένου να ερευνήσετε μια υπόθεση δολοφονίας».

«Θέλετε να πείτε...»

«Ναι, αυτό λέω. Μια υπόθεση δολοφονίας δεν παύει να είναι υπόθεση δολοφονίας, είτε συνέβη χθες είτε πριν από δεκαέξι χρόνια».

«Μα, αγαπητή μου...»

«Σταθείτε, κύριε Πουαρό. Δεν τα έχετε ακούσει όλα ακόμη. Υπάρχει μία πολύ σημαντική λεπτομέρεια».

«Ναι;»

«Η μητέρα μου ήταν αθώα», είπε η Κάρλα Λεμαρσάν.

Ο Ηρακλής Πουαρό έτριψε τη μύτη του.

«Κοιτάξτε, βεβαίως... αντιλαμβάνομαι πως...» μουρμούρισε.

«Δεν είναι απλά μια υποψία. Έχει να κάνει με το γράμμα της. Το άφησε για μένα προτού πεθάνει. Μου παραδόθηκε όταν έγινα είκοσι ενός ετών. Και μου το άφησε για έναν και μόνο λόγο... ώστε να είμαι απολύτως σίγουρη. Αυτό ήταν το μόνο που μου έγραψε. Πως δεν το είχε κάνει εκείνη... πως ήταν αθώα... και ότι μπορούσα πάντοτε να είμαι βέβαιη γι' αυτό».

Ο Ηρακλής Πουαρό κοίταξε σκεπτικός το νεανικό, ζωνηρό πρόσωπο που τον κοιτούσε με τόση ελκρινεία.

«Tout de même...»* είπε με αργή φωνή.

Η Κάρλα χαμογέλασε.

«Όχι, η μητέρα δεν ήταν τέτοιος χαρακτήρας. Σκέφτεστε πως ίσως να είναι ένα ψέμα... ένα συναισθηματικά φορτισμένο ψέμα;» Έγειρε με θέρμη προς τα εμπρός. «Ακούστε, κύριε Πουαρό, είναι ορισμένα πράγματα τα οποία τα παιδιά καταλαβαίνουν άριστα. Δε θυμάμαι τη μητέρα μου... έχω κάποιες θολές αναμνήσεις, φυσικά, όμως θυμάμαι ακριβώς τι είδους άνθρωπος ήταν. Δεν έλεγε ψέματα... δε στρογγύλευε καταστάσεις. Αν κάτι επρόκειτο να σε πονέσει, σου το έλεγε ξεκάθαρα· οδοντίατροι, αγκάθια

* Και πάλι... (Σ.τ.Μ.)

που είχαν μπηχτεί στο δάχτυλό σου... τέτοια πράγματα. Η αλήθεια ήταν... ήταν μια αναπόδραστη παρόρμηση για εκείνη. Έχω την αίσθηση πως δεν έτρεφα ιδιαίτερη συμπάθεια απέναντί της... όμως της είχα εμπιστοσύνη. Και εξακολουθώ να της έχω! Εφόσον λέει πως δε σκότωσε εκείνη τον πατέρα μου, τότε δεν τον σκότωσε! Δεν ήταν το είδος του ανθρώπου που θα καθόταν να γράψει ένα ψέμα, βεβαιώνοντάς σε πως ήταν η αλήθεια, τη στιγμή που ήξερε ότι πέθαινε».

Αργά, σχεδόν διστακτικά, ο Ηρακλής Πουαρό ένευσε καταφατικά.

Η Κάρλα συνέχισε.

«Αυτός είναι ο λόγος που εγώ δεν έχω τον παραμικρό δισταγμό να παντρευτώ τον Τζον. Εγώ ξέρω πως όλα είναι εντάξει. Εκείνος, όμως, δεν το ξέρει. Αισθάνεται πως είναι απόλυτα φυσικό να νομίζω πως η μητέρα μου ήταν αθώα. Το ζήτημα πρέπει να ξεκαθαριστεί, κύριε Πουαρό. Και αυτό θα το αναλάβετε εσείς!»

«Δέχομαι πως όσα λέτε αληθεύουν, δεσποινίς. Και πάλι, όμως, έχουν μεσολαβήσει δεκαέξι χρόνια!» είπε ο Ηρακλής Πουαρό με ηρεμία.

«Α! Προφανώς και θα είναι δύσκολο! Κανείς, εκτός από εσάς, δε θα μπορούσε να τα καταφέρει!» απάντησε η Κάρλα Λεμαρσάν.

Το βλέμμα του Πουαρό λαμπύρισε ελαφρά.

«Προσπαθείτε να με καλοπιιάσετε... hein?» είπε.

«Έχω ακούσει πολλά για εσάς», είπε η Κάρλα. «Τα πράγματα που έχετε κάνει. Τον τρόπο με τον οποίο τα έχετε κάνει. Η ψυχολογία είναι αυτή που σας ενδιαφέρει, σωστά; Λοιπόν, αυτό είναι κάτι που δεν αλλάζει με την πάροδο του χρόνου. Τα απτά στοιχεία έχουν χαθεί... η γόπα του τσιγάρου, τα αποτυπώματα, τα τσακισμένα αγριόχορτα. Αυτά δεν μπορείτε πλέον να τα εξετάσετε. Όμως μπορείτε να ανατρέξετε σε όλα τα δεδομένα της υπόθεσης και ίσως να μιλήσετε στους ανθρώπους που ήταν παρόντες εκείνο το διάστημα... όλοι τους εξακολουθούν να βρίσκονται στη ζωή... και ύστερα... ύστερα, όπως είπατε μόλις τώρα, μπορείτε να κα-

θίσετε στην καρέκλα σας και να σκεφτείτε. Και να καταλάβετε τι πραγματικά συνέβη...»

Ο Ηρακλής Πουαρό σπκώθηκε από τη θέση του. Με το ένα χέρι χάιδεψε το μουστάκι του.

«Δεσποινίς, τιμή μου!» είπε. «Θα δικαιώσω την πίστη σας στο πρόσωπό μου. Θα ερευνήσω αυτή την υπόθεση δολοφονίας. Θα ανατρέξω σε γεγονότα που συνέβησαν πριν από δεκαέξι χρόνια και θα ανακαλύψω την αλήθεια».

Η Κάρλα σπκώθηκε. Το βλέμμα της έλαμπε.

«Ωραία», αρκέστηκε να πει.

Ο Πουαρό, όμως, βάλθηκε να κουνά τον δείκτη του.

«Μια στιγμούλα. Είπα πως θα ανακαλύψω την αλήθεια. Δεν ξεκινώ, όπως αντιλαμβάνεστε, από μεροληπτική αφετηρία. Δεν αποδέχομαι τη διαβεβαίωσή σας για την αθωότητα της μητέρας σας. Εφόσον ήταν ένοχη... eh bien, τι γίνεται τότε;»

Το περήφανο κεφάλι της Κάρλα έγειρε ελαφρά προς τα πίσω.

«Είμαι η κόρη της. Θέλω την αλήθεια!» είπε.

«Εμπρός, λοιπόν! Αν και δεν είναι αυτή η έκφραση που θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω. Το αντίθετο θα έπρεπε να πω. En arrière...» απάντησε ο Ηρακλής Πουαρό.

Ηρακλής
ΠΟΥΑΡΟ

*Δεν έχω ανάγκη να σκύψω και να μετρήσω
τα αποτυπώματα των υποδημάτων, να μαζέψω τις γόπες
των τσιγάρων και να εξετάσω τα τσακισμένα γρασίδια.
Μου αρκεί να καθίσω στην καρέκλα μου και να σκεφτώ.*

Δεκαπέντε χρόνια πριν, η όμορφη Κάρολαιν Κρέιλ καταδικάστηκε για τον φόνο του συζύγου της. Τώρα η κόρη της αναθέτει στον Πουαρό να αποκαταστήσει τη μνήμη της. Υπήρχαν ακόμη πέντε ύποπτοι και όσο το σκέφτεται ο Πουαρό τόσο επανέρχεται στο μυαλό του εκείνο το παιδικό τραγουδάκι με τα πέντε γουρουνάκια – το ένα πήγε στην αγορά, το άλλο στο σπίτι κλείστηκε καλά, και πάει λέγοντας. Κάποιο από τα πέντε γουρουνάκια, όμως, ίσως έκανε έναν φόνο και μένει ακόμη ατιμώρητο. Αν είναι έτσι, όσα χρόνια κι αν έχουν περάσει, όσα αποδεικτικά στοιχεία κι αν έχουν καταστραφεί, ο δαιμόνιος ντετέκτιβ θα το βρει, βάζοντας τη λογική του να δουλέψει...

a. AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2807-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22232

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ